

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ (Λουκ. 18, 18-27)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Ράχη, στις 24/11/2002)

Το σπουδαιότερο ερώτημα

Ήρθαμε στην Εκκλησία για να προσκυνήσουμε τον Θεό. Και για να φέρουμε στο νου μας, λίγο πιο καλά ότι μπροστά στο Θεό είμαστε μικροί. Ότι το φως του κόσμου είναι ο Χριστός και ο λόγος Του. Και να προσπαθήσουμε να κάνουμε κάτι για να το καταλάβουμε αυτό βαθύτερα και να γίνει μέσα μας δύναμη για την αιώνιο ζωή. Το Ευαγγέλιο που διαβάσαμε, μας δίνει αφορμή να κάνουμε πολλές καλές σκέψεις επάνω στο θέλημα του Θεού και να καταλάβουμε με οδηγό το λόγο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού το σκοπό της ζωής μας.

Μας λέγει το Ευαγγέλιο: Ένας νεαρός, πλούσιος, πήγε στον Χριστό και του είπε:

-Διδάσκαλε τι πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνιο ζωή;

Λίγο πολύ αυτή την σκέψη την έχουμε όλοι. Όποιος δεν την έχει, τι δουλειά έχει στην Εκκλησία; Γιατί ήρθε; Για γούστο; Κανένας δεν έρχεται για γούστο στην Εκκλησία. Όλους μας απασχολεί αυτό το ερώτημα: «Τι ποιήσας, ζώην αιώνιον κληρονομήσω»;

Ο Χριστός του απάντησε:

-Τις εντολές τις ξέρεις. Τήρησε τις εντολές και θα πας στη Βασιλεία του Θεού.

-Ποιές εντολές;

-Μη φονεύσεις, μη κλέψεις, μη ψευδομαρτυρήσεις, να τιμάς τον πατέρα σου και τη μητέρα σου.

Απάντησε ο νέος:

-Όλα αυτά, τα τηρώ από μικρό παιδί. Είναι κάτι άλλο που μπορώ να κάνω;

Αυτό που ρώτησε ο νέος εκείνος άνθρωπος, είναι πολύ σοβαρό. Θέλει να πει,

ότι όταν κάνουμε δύο – τρία πραγματάκια για την ψυχή μας, δεν πρέπει να κοιμηθούμε σε μαλακό μαξιλάρι και να σταματήσουμε. Γιατί; Γιατί η Βασιλεία του Θεού δεν είναι μια ψευτοϋποθεσούλα. Είναι πολύ σοβαρό πράγμα. Και για τα σοβαρά πράγματα πρέπει να κάνουμε ό,τι περισσότερο μπορούμε.

Δεν πρέπει δηλαδή να λέμε: Ε, μια φορά το μήνα πηγαίνω στην Εκκλησία. Δεν είναι αρκετό; Όχι! Δεν είναι αρκετό. Οφείλουμε να κάνουμε κάτι περισσότερο για την αιώνιο ζωή και για την ανάσταση. Διαφορετικά, πώς θα φτάσουμε στην αιώνια ζωή και πώς θα αξιωθούμε να έχουμε και εμείς ανάσταση νεκρών;

Εσύ τι επιθυμείς;

Όταν ρώτησε ο νεαρός αυτή την κουβέντα, ο Χριστός τον αγάπησε. Αισθάνθηκε συμπάθεια. Ερώτημα: Εσύ δεν θέλεις να σε αγαπά ο Χριστός; Να αισθάνεται την καρδιά Του να καίει για σένα; Ποιός θα απαντήσει «όχι»; Όλοι το θέλουμε. Είναι για όλους μας, πολύ πιο γλυκό από το να μας αγαπά η μάνα μας και ο πατέρας μας. Πότε ο Χριστός μας βλέπει με συμπάθεια;

Όταν λέμε: «Τι καλύτερο μπορώ να κάνω Κύριε, για την Βασιλεία σου και για την αιώνιο ζωή;».

Απάντησε με μια μεγάλη κουβέντα ο Χριστός, γιατί το συμπάθησε πολύ το παιδί.

-Άφησε αυτά που έχεις, έλα κοντά μου να γίνεις απόστολος και θα κληρονομήσεις την αιώνιο ζωή.

Αλλά ο νεαρός, έκανε πίσω, γιατί είχε πολλά. Ήταν πλούσιος και η καρδιά του είχε κολλήσει στα πλούτη και γι' αυτό έκανε πίσω στο κάλεσμα του Χριστού. Από τι έκανε πίσω; Από τη μεγαλύτερη δόξα που μπορούσε να φανταστεί: Να είναι μαζί με τον απόστολο Πέτρο, με τον απόστολο Ιωάννη, με τον απόστολο Παύλο, μαζί με όλους τους αγίους αποστόλους. Να γίνει θεμέλιο του κόσμου και θεμέλιο της Εκκλησίας.

Τι μας λέγει αυτό το περιστατικό; Όλοι θέλουμε να είμαστε πλούσιοι. Γιατί; Για να μπορούμε να φάμε, να ντυθούμε καλύτερα, να διασκεδάσουμε λίγο πιο καλά. Όλοι θέλουμε να έχουμε κάτι περισσότερο. Και όποιος δεν το έχει, το λαχταράει. Δίκαια, όμως υπάρχει και το «αλλά». Δεν κάνει να κολλάει κανείς στα επίγεια. Γιατί; Γιατί ας πούμε, ότι φρόντισες και απόκτησες μεγαλύτερη περιουσία. Ένα σπίτι και μερικά στρέμματα γης παραπάνω. Ο Παράδεισος αδελφέ, είναι μεγαλύτερος. Έχει πιο πολλά στρέμματα. Δεν σε συμφέρει να

χάσεις τον Παράδεισο για μερικά στρέμματα γης. Δεν σε συμφέρει να χάσεις την Βασιλεία του Θεού για ένα σπίτι. Δεν σε συμφέρει να χάσεις το μεταφορικό μέσο που λέγεται φτερά των Αγγέλων, για ένα αυτοκινητάκι. Και δεν σε συμφέρει να έχεις πλούτη, εδώ στη γη, αν είναι γι' αυτά και από αυτά να χάσεις τα πλούτη της Βασιλείας του Θεού, τα οποία είναι τόσα πολλά και τόσο όμορφα που ο απόστολος Παύλος είπε: «Μάτι δεν τα είδε ποτέ. Αυτί δεν τα άκουσε, καρδιά δεν μπόρεσε να τα επιθυμήσει».

Εσύ τι επιθυμείς; Κάτι που ζήλεψες στο γείτονά σου; Της Βασιλείας του Θεού τα αγαθά, είναι τόσα που καρδιά ανθρώπου δεν μπόρεσε ποτέ να τα φαντασθεί. Δεν κάνει να τα χάνει κανείς για πενταροδεκάρες. Αυτή είναι η ουσία. Και είδαμε τι έπαθε ο νεαρός. Έκανε πίσω. Το μεγάλο λάθος του ήταν που έδωσε στην σάρκα του, μεγαλύτερη αξία από τη Βασιλεία του Θεού.

Ανάγκη πνευματικής δίαιτας

Τι μας λέει με αυτό ο Χριστός; Θέλεις να μη καταντήσεις και συ σαν αυτό το παιδί; Που ήταν καλό μεν, αλλά έκανε λάθη εκεί που δεν έπρεπε;

Πώς θα τα γλυτώσουμε τα λάθη; Θα πούμε ένα απλό παράδειγμα: Μου λέει ο λογισμός. Κάθε πόσο πρέπει να πηγαίνω στην Εκκλησία; Φτάνει μια φορά το μήνα; Κάνε αδελφέ την προσπάθειά σου να πας μια φορά ακόμη, για την Βασιλεία του Θεού. Έχεις καιρό για το καφενείο και την παρέα. Προτεραιότητα έχει ο Παράδεισος.

Δεύτερο παράδειγμα: Λέει ένας άλλος: Βρε παιδάκι μου, να ξεσκάσω λιγάκι. Να γλεντήσω. Διακόσια ευρώ δεν είναι τίποτε. Καλά βρε αδελφέ, διακόσια ευρώ θυσία στο σαρκίο σου και στα συναισθήματά σου; Να προσθέσουμε: Και στο διάβολο; Δεν προτιμάς να τα κάνεις θυσία για την Βασιλεία του Χριστού; Πώς; Διαθέτοντάς τα για το καλό. Δώσ' τα σ' ένα φτωχό. Βοήθα κάποιον να τα έχεις αιώνια. Όχι; Ποιός σου φταίει; Η λάθος εκτίμησή σου. Το μυαλό σου.

Θυμάστε τι είπαν οι μαθητές;

-Κύριε, δύσκολο πράγμα να πάει κανείς στον Παράδεισο.

Και τι είπε ο Χριστός;

-Ναι, είναι δύσκολο να πάνε οι πλούσιοι στον Παράδεισο.

Γιατί; Γιατί όταν κάνεις τέτοια λάθη, χοντραίνει η συνείδησή σου. Όταν τρώει

κάνεις πολύ, χοντραίνει το σώμα του, και δεν χωράει να περάσει από τις στενές πόρτες. Ξέρεις τι κακό είναι με τέτοια λάθη να πρήζεται το κεφάλι σου; Πώς θα περάσεις από την τρύπα της βελόνας που είπε ο Χριστός;

Για να περάσεις, πρέπει το μυαλό σου και το κεφάλι σου, να το κάνεις λεπτό. Τι κάνει το κεφάλι, την καρδιά και τα συναισθήματα λεπτά; Η αγάπη, η καλωσύνη, η πίστη. Όσο το κεφάλι σου το κρατάς σκληρό και χοντραίνει από τον εγωκεντρισμό, από την τρύπα της βελόνας δεν περνάς για να μπεις στη Βασιλεία του Θεού.

Ρώτησε ο απόστολος Πέτρος: «Τις δύναται σωθήναι»; Και τότε ποιός θα σωθεί Χριστέ μου; Απάντησε ο Χριστός: «Τα παρά ανθρώπους αδύνατα, δυνατά εστί παρά τω Θεώ». Εμείς οι άνθρωποι είμαστε αδύναμοι και μερικές πράξεις μας αν τις μετρήσουμε με την ζυγαριά του φαρμακείου, «ένας» δεν πάει στον Παράδεισο. Όλοι είμαστε ένα μάτσο λάθη. Και συνέχεια προσθέτουμε. Αλλά για τον Θεό όλα είναι δυνατά. Ο Θεός μπορεί να μας σώσει. Πώς μας σώζει; Κατέβηκε στη γη. Για να φτιάξει σκάλα και να μας πάρει. Πώς να μας πάρει; Προηγουμένως είπαμε «στα φτερά των Αγγέλων». Μικρό πράγμα είπαμε. Τιποτένιο. Κατέβηκε για να μας πάρει στην αγκαλιά Του ο Χριστός. Και να μας ανεβάσει στον Παράδεισο. Αυτό που λέμε: «στην αγκαλιά Του», μήπως είναι πολύ; Λίγο είναι! Γιατί; Σταυρώθηκε για μας! Και μας έδωσε το Σώμα Του και το Αίμα Του, να το τρώμε και να το πίνουμε. Και όποιος το τρώει και το πίνει με πίστη, με φόβο Θεού και με αγάπη, όσο χονδρός και αν είχε καταντήσει στο νου και στα συναισθήματα, γίνεται λεπτός. Και τον παίρνει ο Χριστός στην αγκαλιά Του, τον περνά από την τρύπα της βελόνας και τον πάει στη Βασιλεία του Θεού.

Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο «αμαρτωλούς σώσαι». Ανθρώπους που είχαν χάσει το δρόμο τους. Μόνο που πρέπει να τον βρούμε πάλι το δρόμο μας. Και τον βρίσκουμε όταν τα λάθη του πλούσιου νεαρού, δεν επιτρέπουμε να κυριαρχούν στη ζωή μας. Μην αφήνουμε λοιπόν να αιχμαλωτίζεται νους και καρδιά, ότι κέρδος είναι ό,τι φάμε, ό,τι πιούμε, ό,τι γλεντήσουμε. Αλλά να πιστεύουμε ότι κέντρο της ζωής μας είναι ο Χριστός και η Βασιλεία Του. Αμήν.-